

מ"ת (ירושלים) 54380-09-24 - מדינת ישראל נ' שאדי עוויסאת (עציר)

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 54380-09-24 מדינת ישראל נ' עוויסאת(עציר)

תיק חיצוני: 369196/2024

לפני כבוד השופט נתנאל בנישו

מדינת ישראל

המבקשת

נגד

שאדי עוויסאת (עציר)

המשיב

החלטה

כתב האישום

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של ניסיון לרצח ונשיאת נשק.

על פי כתב האישום, ביום 31.08.2024, בשעה 19:00, נסע הנאשם באופנוע אשר בבעלותו ברח' אבו עוביידה בשכונת אום ליסון בירושלים, וזאת כאשר הוא מלווה בחברו נאסר עוויסאת, אשר אף הוא רכב על אופנוע אחר.

בהגיעם להצטלבות רחובות, נכנס לצומת רכב הנהוג על ידי עמאד אוב סרחאן (להלן: "עמאד") וכמעט פגע באופנוע עליו רכב הנאשם. הנאשם עצר והחלו חילופי דברים בין השניים, במהלכם עמאד יצא מרכבו. במהלך חילופי הדברים, הנאשם אמר לעמאד "אם אתה גבר חכה כאן" ונסע מהמקום.

ואכן, עמאד נשאר במקום, כאשר הוא משוחח עם מספר אנשים, ביניהם אחיו מוחמד אבו סרחאן, אשר נהג ברכב מסחרי, ובן דודו עלי אבו סרחאן (להלן: "עלי" או "הקורבן").

בחלוף כעשר דקות, שב הנאשם אל הצומת, רכוב על אופנוע, כאשר הוא מצויד באקדח מסוג דמוי גלוק. בהגיעו לצומת, במרחק של כחמישה מטרים מרכבו של עמאד, הנאשם עצר את אופנועו, הפטיר לעבר עמאד "רד תתקוף אותי", שלף את האקדח בו החזיק כאמור, כיוון אותו לעבר עמאד וניסה לירות לעברו.

לאחר מכן, ניסה הנאשם להחזיר את האקדח למכנסיו. מחמד אבו סרחאן, שהבחין באמור נסע אל

עבר הנאשם ברכב המסחרי בו נהג והפיל אותו מהאופנוע.

הנאשם קם על רגליו, הרים את המחסנית שנפלה מהאקדח לרצפה, הכניסה לאקדח, דרך אותו וירה כדור אחד לעבר אדם בשם שאדי שעמד במקום במרחק כעשרה מטרים, וזאת במטרה לגרום למותו. הכדור אותו ירה הנאשם פגע בראשו של עלי שעמד בקרבת מקום, חדר את גולגולתו ופגע במוחו.

עלי איבד את הכרתו ופונה לבית חולים. יצוין כי עד למועד הגשת כתב האישום, עלי עודנו מאושפז, כשהוא מחוסר הכרה.

בהמשך האמור, החל הנאשם בבריחה מהמקום, כאשר הוא מכוון את האקדח אל עבר משפחתו של עמאד ועלי אשר ניסו לתופסו. בחלוף כדקה הגיע למקום אח אחר של עמאד ופגע בנאשם באמצעות רכבו. כתוצאה מהפגיעה נגרמו לנאשם שברים ברגליו.

הבקשה

בד בבד עם הגשת כתב האישום הנ"ל, הגישה המאשימה בקשה למעצרו של הנאשם עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. לאחר שהתקיימו מספר דיונים במסגרתם לובנו סוגיות הבקשות, בעיקרן למצבו הרפואי של הנאשם, וכך הוגשו עיקרי טיעון בנוגע לקיומן של ראיות לכאורה. שמעתי את טיעוני הצדדים בבקשה.

טיעוני הצדדים בבקשה למעצר עד תום ההליכים

מכתב **המאשימה** פרס בפניי את התשתית הראייתית, אשר לדבריו מבססת את המתואר בכתב האישום. בתמצית, צוין כי קיימים סרטונים (מהם נערך סרטון שהוצג בדיון) המתעדים את ההתרחשות בשכונת אום ליסון. לשיטת התביעה, בסרטונים נראה הנאשם כשהוא מבצע את המעשים המיוחסים לו. בנוסף, בידי התביעה ראיות פורנזיות, בדמות אקדח שנמסר לשוטרים על ידי אזרחים שהיו במקום ועליו זוהה DNA וכך טביעת אצבע של הנאשם. בנוסף בזירה נמצאו תרמילים וכדורים, התואמים לאקדח. מעבר לכך, בראשו של עלי הוצא קליע, אשר נקבע כי נורה מהאקדח שנתפס כאמור. על כך הוסיף התובע, כי עדי ראיה תיארו את האירוע וזיהו רוכב אופנוע כמי שניסה לירות בעמאד וכן פגע בעלי כמתואר.

התובע אף ציין כי בחקירתו הכחיש הנאשם שהוא אשר ביצע את העבירות. מעבר לכך, טען התובע כי טענת הנאשם שפעל מתוך הגנה עצמית, שעלתה לראשונה בעיקרי טיעוניו למעצר, נסתרת בצורה מובהקת מהסרטונים. כמו כן, נטען כי עצם חזרתו של הנאשם לזירה כשהוא חמוש, לאחר ההתקלות

הראשונה בין הנאשם לבין עמאד, שולל כל טענה שלו על הגנה עצמית.

התובע אף ביקש לדחות את טענות ההגנה, לפיהן החומר הרפואי בעניינו של הנאשם מלמד כי הוא נורה במהלך האירוע. לדעת התובע, אמנם צוין באותם מסמכים כי הנאשם היה פצוע ירי, אך אין כל תיאור של פציעה כאמור או טיפול רפואי שניתן לפציעה עקב ירי.

לאור כלל האמור, טוען התובע כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית ברף גבוה להוכחת המיוחס לנאשם בכתב האישום. באשר לעילת המעצר, נטען כי מעשיו של הנאשם מלמדים על מסוכנת רבה. משכך, גם בהתחשב במצבו הרפואי של הנאשם, סבר התובע, שאין מקום להפנות אותו לקבלת תסקיר מעצר ויש להורות על מעצרו עד תום ההליכים.

ב"כ הנאשם מיקד את טיעונו בשלוש בטענות. ראשית, נטען כי הנאשם פעל כפי שפעל אך בשל היותו מצוי בעת האירוע בסכנת חיים, כפי שניתן ללמוד, לשיטתו, מהראיות המלמדות שהנאשם נורה ונדרס פעמיים. זאת ועוד, הסנגור טען כי תחילת האירוע בנהיגתו המסוכנת של נהג הרכב, שכמעט פגעה בנאשם. המשכו בצעידתם האלימה של מספר אנשים לעבר הנאשם וחברו. בנסיבות אלה, פעל הנאשם כאמור במסגרת הסייג לאחריות פלילית של הגנה עצמית.

עוד טען הסנגור, שחומרי החקירה אינם יכולים לבסס היות הנשק שהוחזק על ידי הנאשם כ"נשק" בהתאם להגדרתו בחוק. יתרה מזו, סבר הסנגור כי מהראיות לא ניתן להוכיח שבוצע ירי מאותו חפץ. בעניין זה, הפנה הסנגור לסרטונים מהאירוע כשלדבריו, באף אחד מהם לא ניתן להבחין ברתע. עוד ציין הסנגור את ניסיונותיו של הנאשם לדרוך מספר פעמים את האקדח כמבססים את הטענה שהוא לא הצליח לשחרר כדור. על כן, סבר הסנגור כי הנשק שנבדק על ידי מז"פ ונקבע שהוא תקין ובכוחו להמית, אינו החפץ שהוחזק על ידי הנאשם. טענה זו, משתלבת לטעמו עם הנצפה בסרטונים, כי לאחר דריסתו, הנאשם נרדף אחרי עשרות אנשים. הסנגור אף הפנה למסמכים הרפואיים בעניין מרשו מהם עולה, לטענתו, כי הנאשם נורה במהלך האירוע.

לדעת הסנגור עובדה זו, מחזקת את הטענה כי האקדח שנתפס כאמור, אינו כלי הנשק בו החזיק הנאשם. לשיטתו, כאשר הנאשם "נוטרל" על ידי בני משפחת אבו סרחאן, שהתקבצו במקום, אף דאג מי מהנוכחים לגרום להשארת סימני זיהוי של הנאשם על האקדח הנוסף.

לבסוף, מפנה הסנגור לדבריו של הנאשם בחקירתו, בה ציין כי נדרס, אופנועו נגנב והוא נורה, כמחזקים את טענתו האמורה. מכל האמור, מבקש הסנגור להסיק שחל כרסום ראייתי משמעותי ביותר בתשתית הראייתית עליה מבקש התביעה לסמוך.

לדעת ב"כ הנאשם, כרסום זה, המצטרף למצבו הבריאותי הקשה של הנאשם, מצדיקים את שחרורו או למצער את מעצרו באיזוק אלקטרוני כעת, אף ללא צורך בתסקיר.

הסנגור הוסיף כי קיימת חלופת מעצר מרוחקת מירושלים, כאשר ניתן לקבוע תנאים מגבילים נוספים לפי ראיות עיני ביהמ"ש.

דין והכרעה

ראיות לכאורה

לאחר עיון בראיות התביעה, נחה דעתי כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית למיוחס לנאשם בכתב האישום וכי בשלב זה לא חל כרסום משמעותי בראיות אלה. אנמק.

הלכה ידועה היא כי בשלב זה של ההליך בוחן ביהמ"ש את הראיות על פניהן. במסגרת בחינה זו, ביהמ"ש נדרש להשיב לשאלה האם באותן ראיות גלום פוטנציאל ראייתי, אשר אם יתממש יהיה בכוחו להביא להרשעת הנאשם.

מן האמור לעיל אינו עולה כי על ביהמ"ש להתעלם מסתירות קיימות או מבקיעים בראיות, ואף לא ממחדלי חקירה אפשריים, אלא כי אלה יבחנו כאשר נקודת המוצא היא שגם לאחר שהראיות יעברו את כור ההיתוך של ההליך העיקרי הן יישארו כפי שהיו.

עיינתי בראיות הקיימות בתיק באספקליה זו, תוך בחינת טענות הצדדים. מסקנתי היא כי בענייננו הצבר הראיות בעל פוטנציאל להרשעה, אשר, בשלב זה, לא ניתן למצוא בו בקיעים משמעותיים.

כאמור בידי התביעה תיעוד מצולם של האירוע, רובו ככולו. עוד אציין כבר כעת, כי אל מול טענת הנאשם כי אינו מזהה את עצמו בתמונה מתוך הסרטונים של האירוע עומדת עדותו של חברו נסים. נסים מאשר כי הנאשם הוא אשר רכב לפניו על האופנוע הנצפה בחלקו הראשון של האירוע, במהלכו רכב לבן כמעט התנגש באופנוע עליו רכב הנאשם.

אגב כך, יש מקום להסיר כבר כעת טענה של הגנה עצמית. עצם חזרתו של הנאשם מביתו לזירת ההתנגשות האמורה, אותה עזב מיד לאחר חילופי הדברים בינו לבין עמאד, כאשר הוא מצויד באקדח, ואף הוצאת האקדח וכיוונו לעבר עמאד מבלי שהנאשם היה מאוים, סותרת לחלוטין את הטענה להגנה העצמית האמורה. אומנם, לאחר כיוון הנשק כאמור נפגע הנאשם פעם ראשונה על ידי רכב הנוגח את אופנועו ובהמשך נדרס פעם שנייה, ברם משהביא הנאשם עצמו למצב בו קמה הסכנה ומשייצר סכנה זו בהתנהגותו טרם הותקף, בשלב זה של ההליך יש לקבוע כי על פני הדברים, אינו עומד לו סייג לאחריות פלילית של הגנה עצמית.

כאמור, בידי התביעה תשתית ראייתית מדעית התומכת היטב במסקנה כי הנאשם הוא אשר ירה בעלי,

כפי שעלה מסרטוני האירוע ומעדויות העדים שנכחו במקום (ראו עדותו של ראמי אבו סרחאן מיום 1.9.24, עדותו של מחמד אבו סרחאן מיום 31.8.24 ועדות עמאד אבו סרחאן מאותו יום. שלושתם מפרטים השתלשלות זהה, הכוללת ירי כדור אחד על ידי הנאשם).

ואכן, האקדח שנתפס בזירה זוהה כאקדח שבאמצעותו נורה הכדור שפגע בראשו של הקורבן (ראו חו"ד מומחה מיום 15.09.2024).

על האקדח זה נמצאו סימני זיהוי של הנאשם ובכלל זה טביעת אצבעו סמוך להדק.

המצאות בזירה של כדור שלא נורה, אך עליו הצבעה המתאימה לאקדח האמור, אף היא תואמת את הנצפה בסרטוני האירוע.

זאת ועוד, בסרטונים לא נראה כי נעשה שימוש בנשק על ידי אדם אחר מלבד הנאשם.

בסרטונים מתועד הנאשם כשהוא דורך את הנשק במספר הזדמנויות, מכוון את הנשק ואוחז בו בתנוחה אופיינית לירי. אמנם באותם סרטונים לא ניתן להבחין באופן ודאי בביצוע ירי או ברתע (הגם שלטעמי ניתן לראות רשף היוצא מקנה הנשק בדקה 9:24 של הסרטון הערוך). ברם, איני סבור כי יש בעובדה זו כדי להפריך את גרסת התביעה, המבוססת כאמור על סדרה של ראיות עצמאיות ומשתלבות. זאת, כאשר יתכן כי איכות הצילום או אופיו של האקדח כאקדח מוסב לירי (ראו חו"ד מז"פ מיום 9.9.24), משפיעים על קיומו של רתע או על תיעודו.

בנוסף, קיימת התאמה בין סוג הנשק שנתפס לסוג הנשק בו אוחז הנאשם כפי שתועד בסרטונים.

טענת הסנגור בנוגע לאפשרות שהאקדח שנתפס במסגרת חקירת האירוע אינו האקדח שהוחזק על ידי הנאשם אלא אקדח אחר, עליו הושטלו טביעת אצבעו ו-dna שלו במקומה מונחת, ויש לה סמך בדברי הנאשם בחקירתו מיום 03.09.2024 (עמוד 6). אולם, טענה זו אשר תתברר בהליך העיקרי, אין בה להחליש משמעותית את המסקנה הנלמדת בשלב זה של ההליך מהצטברות הראיות יחדיו. על כן, גם אם כשלעצמן נסיבות תפיסת הנשק עשויות להשפיע על תוקף הראיות שנתגלו על גביו, משראיה זו אינה עומדת לבדה, אלא מהווה נדבך נוסף ליתר הראיות הקיימות, אין בהן כרסם ממשי של המכלול הראייתי. זאת, במיוחד כאשר סימני הזיהוי המובהקים של הנאשם על האקדח, מצטרפים כאמור לנחזה בצילומי האירוע ואף לעובדה כי מהאקדח שנתפס נורתה הירייה שפגעה בראשו של עלי (ראו חו"ד מיום 15.9.24), עובדות המחזקות את הנחת התביעה כי האקדח שנתפס הוא האקדח שבו עשה הנאשם שימוש. כל זאת כאשר קשה לסמוך על גרסת הנאשם, אשר טוען שאינו האדם המצולם וכי האופנוע שלו נגנב, ובמקביל טוען כי הניחו את האקדח בידו במהלך האירוע.

מהמסמכים הרפואיים הקיימים בתיק וכן מחו"ד שהוגשה מטעם הסנגוריה (חו"ד פרופ' יעקב נרובאי מיום 3.12.24) לא ניתן לאשר או להפריך את הטענה כי הנאשם נורה. ואכן, מחד גיסא במסמכים הרפואיים חוזר התיאור כי הנאשם הגיע לטיפול עקב ירי ודריסה. מאידך גיסא, אין כל ציון לסימנים התאומים פצע ירי, כפי שטען בצדק התובע. כל זאת, כאשר בשים לב לעובדה כי רגלו של הנאשם נמעה באופן משמעותי בעת פציעתו, כפי שצוין בדו"חות הרפואיים, לא ניתן לשלול כי פציעת המעיכה העלימה את סימני הירי או פגעה בהם עד כדי אי ציונם על ידי הרופאים. מכל מקום, אין בטענה כי הנאשם נורה, אשר בשלב זה אין לה בסיס מהותי בראיות, כדי לשנות מהמסקנה העולה שהנאשם היה היחיד שירה במהלך האירוע. בדומה, אין כל ראיה היכולה לאשש שירי אחר הוא שפגע בראשו של הקרבן. כל זאת, כאשר פציעתו מירי של הנאשם תואמת את הראיות הקיימות כאמור.

העולה מן המקובץ, כי בידי התביעה ראיות לכאורה משמעותיות לביסוס המתואר בכתב האישום, בשלב זה, ובכלל זה הירי אותו ביצע לכאורה הנאשם אשר פגע בראשו של הקרבן.

על פני הדברים, ירי מכוון זה, אשר פגע בראשו של הקרבן, מקים את יסודות עבירת הניסיון לרצח שיוחסה לנאשם.

עילות וחלופה

אין מחלוקת כי עבירת ניסיון לרצח מקימה עילת מסוכנות מובהקת.

אמנם הנאשם מצוי במצב רפואי לא פשוט, כאשר בעת הזו הוא מוגבל מאוד בתנועותיו. אך, כפי שאף עולה מחוות הדעת הרפואית של הסנגוריה, אין מדובר בהגבלה תמידית. בהעדר אפשרות לחזות מתי יחול שיפור במצב הנאשם ויתבטלו או יצטמצמו ההגבלות מהן הוא סובל כעת, לא ניתן להניח העדר מסוכנות גם לא בטווח הזמן המידי.

במצב דברים זה, כאשר אין בפני כל ראיה להפחתת המסוכנות מסיבות אחרות, אינני סבור כי קיימת חלופת מעצר אשר יהיה בכוחה לאיין או לצמצם את המסוכנות הנלמדת מהתנהלות הנאשם באירוע. למסקנה זוהי הגעתי אף כאשר לאפשרות כי הנאשם יעצר באיזוק, אפשרות שלטעמי אינה תואמת את מידת המסוכנות.

לאור זאת, לא מצאתי כי עניינו של הנאשם מצוי בין אותם מקרים בהם על אף קיומה של עילת מסוכנות ברף הגבוה, יש מקום לקבל חוות דעת של שירות המבחן טרם הוראה על מעצר.

סוף דבר

בהתאם למסקנותי דלעיל, הנני מורה על מעצרו של הנאשם עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

מזכירות בית המשפט תוודא קבלת ההחלטה על ידי הצדדים.

ניתנה היום, א' שבט תשפ"ה, 30 ינואר 2025, בהעדר הצדדים.